

Pospíšil, Ivo

**Hledání rudimentárního ruství : (k sedmdesátinám profesora
Miroslava Zahrádky)**

*Sborník prací Filozofické fakulty brněnské univerzity. X, Řada
literárněvědné slavistiky. 2001, vol. 50, iss. X4, pp. [107]-109*

ISBN 80-210-2552-2

ISSN 1212-1509

Stable URL (handle): <https://hdl.handle.net/11222.digilib/103087>

Access Date: 16. 02. 2024

Version: 20220831

Terms of use: Digital Library of the Faculty of Arts, Masaryk University provides access to digitized documents strictly for personal use, unless otherwise specified.

JUBILEA

IVO POSPÍŠIL

HLEDÁNÍ RUDIMENTÁRNÍHO RUSTVÍ (K sedmdesátinám profesora Miroslava Zahrádky)

Jestliže bych české rusisty schematicky rozdělil na ty, kteří k Rusku přikládají spíše evropská měřítká a evropské hodnoty, a na ty, kteří vycházejí spíše z ruského specifika a pak teprve hledají možnosti srovnávání a širší souvislosti, musel bych profesora olomoucké Univerzity Palackého, literárněvědného rusistu **Miroslava Zahrádku** (*14. 5. 1931 v Kralupech nad Vltavou) přiřadit k těm druhým: jeho vědecká tvorba od samého počátku směřovala k analytickému ponoru do materiálu. Byly mu vzdálené teoretické konstrukce nepodložené tvrdou prací, studiem a zvažováním detailu; a v ruské literatuře především toho, co ji odlišuje, čím je specifická; to našel mimo jiné v látkovém i formotvorném tématu války.

Zahrádkovu literárněvědnou aktivitu lze rozdělit na několik oblastí: zkoumání válečné literatury, zejména prózy, rusko-české literární vztahy, literárněhistorická analýza ruské literatury 20. století (osobnosti, směry, styly) a systematické sledování ruské literární, zejména prozaické produkce. V tomto smyslu Miroslav Zahrádka byl a je jedním z mála rusistů, kteří byli a jsou současně literárními kritiky, popularizátory a vykladači ruské literatury, kterou kompetentně zprostředkovávají českému čtenáři.

Takřka na počátku řady jeho literárněvědných monografií stojí studie *O vývoji ruské válečné prózy: téma – žánr – styl* (1812–1853), která vyšla v Olomouci roku 1969. Válce jsou věnovány ještě další dvě práce, a to *Stalingradská bitva v literárním zobrazení: téma – žánr – styl* (Ostrava 1973, 2. vyd. 1975) a *Literatura a válka: etapy a tendence zobrazení Velké vlastenecké války v sovětské literatuře* (Praha 1980). Česko-ruským literárním vztahům jsou věnovány dva knižní soubory: *Alexandr Fadějev a Československo* (spolu se Ctíradem Kuče-

rou, Ostrava 1976) a *Sovětská literatura a my* (1981). Jubilant také vedl autorský kolektiv *Malého slovníku rusko-českých literárních vztahů (osobnosti ruské literatury v českém kontextu)*, který vyšel v Lidovém nakladatelství v Praze roku 1986. Nejbližší je mi však jiná Zahrádkova kniha ze 70. let: *Michail Šolochov. Motivy – kompozice – styl* (Lidové nakladatelství, Praha 1975), o níž jsem psal roku 1976 jako čerstvý absolvent brněnské rusistiky. Je to práce srovnávací, nořící se do stylu, kompozice a poetiky, a to jak v rámci ruské (v ní Zahrádka využívá svých rozsáhlých znalostí válečné prózy), tak jiných literatur, včetně české (Henri Barbusse, Jaroslav Hašek, Lev Tolstoj); jistým bílým místem jsou však nesrovnatelně důležitější – jak co do kvantity, tak kvality – vrstvy anglosaského písemnictví konce 19. a 20. století. Právě zde dokázal jubilant maximálně propojit tematologii s kategoriemi poetiky, se stylem, symbolikou a popisy přírody. Jeho podání má schopnost ozřejmit uměleckou sílu tohoto ruského nositele Nobelovy ceny, jediného, který žil se sovětským režimem sice v rozporném, ale jinak víceméně konformním soužití.

Zahrádka pravidelně přispíval a přispívá do významných literárněvědných, rusistických periodik u nás i v zahraničí, jeho studie byly publikovány na stránkách tehdejší Československé rusistiky, v různých sbornících u nás, v Polsku, v bývalé Jugoslávii, Rusku, Německu a jinde, stejně jako četné ohlasy na jeho práce. Nutno také zdůraznit jubilantovu organizátorskou a školitelskou činnost: vychoval řadu žáků, nyní renomovaných rusistů; nelze ani zapomínat na jeho aktivitu v České asociaci rusistů a MAPRJAL. Jeho zásluhou se v Olomouci vydávají *Rossica Olomucensia* a každoročně se konají Olomoucké dny rusistů svědčící o koncepčnosti olomouckého slavistického a rusistického pracoviště. *Habent sua fata libelli* – ale ještě složitější osudy mají lidé. Právě z tohoto hlediska nutno ocenit Zahrádkovu noblesu, s níž vnímal a přijímal práce, které mu nebyly svým naturelem, metodou a uchopením látky příliš blízké.

Na sklonku 80. let vychází kniha, kterou Zahrádka napsal spolu s jiným olomouckým rusistou a básníkem Dušanem Žváčkem pod názvem *Současná sovětská literatura let osmdesátých* (Olomouc 1989). K problémům tzv. socialistického realismu se jubilant kriticky vrací v brožuře *Dogmata a živý literární proces* s podtitulem *Jak vznikala úzká norma socialistického realismu a jak s ní ruská literatura bojovala* (Olomouc 1992). Další publikací vyrovnávající se se současnou literaturou byl *Ruský literární proces 80. a začátku 90. let* (Olomouc 1994). Kromě toho je Zahrádka autorem kompendia *Současní ruští prozaici* (Plzeň 1997) a spoluautorem (s J. Sovákovou) dvoudílného spisu *Literaturnyje tečenija i ličnosti ruskoj literatury XX veka* (Plzeň 2000–2001).

Jádrem Zahrádkovy literárněvědné produkce 90. let je však nepochybně dlouho očekávaná monografie *L. N. Tolstoj a ruská próza*, kterou vydalo olomoucké nakladatelství bratří Kašparů Danal s přispěním dvou firem a jejich kulturně založených majitelů. Po dlouholetých odbočkách, jimiž Zahrádka obohatil českou recepci ruské literatury, se tu vrací k hutné, analytické, faktografií nasycené práci, v níž zkoumá souvislosti Tolstého prózy s jinými ruskými autory, jako byli mj. M. J. Saltykov-Ščedrin, I. S. Turgeněv, V. M. Garšin nebo A. Kuprin. Poslední část práce tvoří líčení válečné prózy z rusko-japonské a první světové

války. Zahrádkovo celoživotní zaujetí tzv. válečnou prózou vyvolávalo dvojí reakce: uznání i kritiku, neboť bylo někdy chápáno jako málo literární a umělecké. Zahrádka však prokázal, že zkoumání této specifické vrstvy v ruské literatuře má smysl a přispívá k poznání onoho rudimentárního ruství, bez něhož bychom ruské literatuře tak dobře neporozuměli.

Práce *L. N. Tolstoj a ruská próza* je také příkladem Zahrádkovy analytické, literárněhistorické, faktograficky důkladně podložené metody. Doslova *per aspera ad astra*: literárněvědná práce je pro něho tvrdým bojem s kluzkostí materiálu a úporným hledáním materiálůvých a myšlenkových souvislostí; své závěry dělá s úzkostlivým lpěním na detailu. V této konkrétnosti a hutnosti, stejně jako ve schopnosti kritického hodnocení pramenů a umění formulační zkratky je síla Zahrádky jako literárního vědce, síla, která tvaruje jeho badatelský profil a buduje jeho nezastupitelné místo v současné české rusistice.

